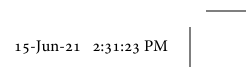

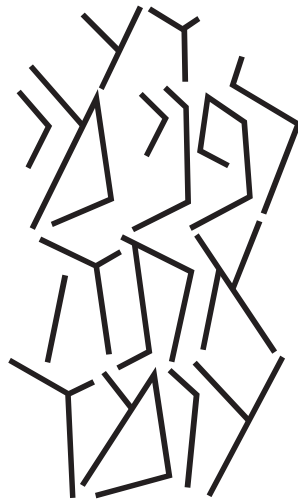
סידור קורן • נוסח ספרד
מהדורת מילר

סידור קורן

מהדורת מילר

מוגה ומבואר בידי
הרב דוד פוקס

•

הוצאת קורן ירושלים

סידור קורן
מהדורה חמישית © תשפ"א (2021)
הוצאת קורן ירושלים
ת"ד 4044 ירושלים 91040
www.korenpub.com

© כל הזכויות שמורות על גופן תנ"ך קורן, 1962. הוצאת קורן ירושלים בע"מ, 2021
© כל הזכויות שמורות על גופן סידור קורן, 1981. הוצאת קורן ירושלים בע"מ, 2021
אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי
אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא
בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

ספרד, מהדורת שליח ציבור, כריכה קשה, מסת"ב: 5-216-301-965-978.
ספרד, מהדורת בית כנסת, כריכה קשה, מסת"ב: 1-227-301-965-978.
ספרד, מהדורה אישית, כריכה קשה, מסת"ב: 8-228-301-965-978.
ספרד, מהדורה אישית, כריכה קשה אפוד רקמת יד, מסת"ב: 2-853-301-965-978.
על הכריכה פרטים מעבודת 'אפוד רקמת יד' - עדינה גת
מאוסף זאב ורחל וייס, קליבלנד אוהיו
ספרד, מהדורה קטנה, כריכה קשה, מסת"ב: 5-229-301-965-978.
ספרד, מהדורה קטנה, כריכת עור חום, מסת"ב: 3-236-301-965-978.
ספרד, מהדורה קטנה, כריכת עור חום, קופסה, מסת"ב: 6-897-301-965-978.
ספרד, מהדורה קטנה, כריכה גמישה כחולה, מסת"ב: 3-252-301-965-978.
ספרד, מהדורה קטנה, כריכה גמישה טורקז, מסת"ב: 3-900-301-965-978.
ספרד, מהדורה קטנה, כריכה גמישה כתום, מסת"ב: 4-903-301-965-978.
ספרד, מהדורת כיס, כריכה רכה, מסת"ב: 3-364-301-965-978.

Printed in PRC

סצסס

לעילוי נשמת

ר' שלום בן ר' צבי מילר ז"ל
ודעייתו מרת לאה בת ר' יצחק מרמור ז"ל

הרב קלמן גרשון בן ר' בנימין הכהן ניומאן ז"ל
ודעייתו הרבנית אסתר נחמה
בת הרב אלתר שמואל אהרן רובין ז"ל

ולזכות בניהם
שבתני ונינה מילר הי"ו

ונכדיהם
בנימין יואל, שרה אלישבע, רחל אביגיל, מיכל לאה הי"ו

מעגל החיים 531

- 533 סדר ברית מילה
- 539 סדר פדיון הבן
- 541 סדר תפילה ליולדת
- 542 סדר זבד הבת
- 544 סדר קידושין ונישואין
- 544 שבע ברכות
- 547 סדר חנוכה הבית
- 548 וידוי שכיב מרע
- 549 לווית המת
- 553 תפילה בבית האבל
- 554 אוכרה

קריאת התורה 559

- 561 לימי שני וחמישי ומנחה בשבת
- 599 לראש חודש
- 600 לתעניות ציבור
- 604 לחנוכה ולפורים
- 609 לשלוש רגלים

חמש מגילות 537

- 528 שיר השירים
- 524 רות
- 523 איכה
- 551 קהלת
- 526 אסתר

תהלים 675

מדריך להלכות תפילה 741

- 743 הלכות תפילה לימות חול
- 763 הלכות תפילה לשבת
- 770 הלכות תפילה לחגים ומועדים
- 787 הלכות למועדי השנה
- 826 טבלת ההפסקות המותרות בתפילה
- 828 על סימון הקמצים, השוואים וההטעמה

סדר הקפות לשמחת תורה 396

- 400 אקדמות
- 404 סדר הזכרת נשמות
- 409 תפילת טל
- 411 תפילת גשם
- 414 מוסף לשלוש רגלים
- 427 הושענות
- 448 התרת נדרים לערב ראש השנה
- 450 קידוש לליל ראש השנה
- 451 קידושא רבה לראש השנה
- 452 סדר תשליך
- 453 סדר כפרות
- 454 וידוי למנחה בערב יום הכיפורים
- 459 סדר הדלקת נרות חנוכה
- 461 סדר קריאת המגילה בפורים
- 463 שחרית ליום הזיכרון
- 465 יום העצמאות
- 470 יום ירושלים

סליחות 471

- 471 סליחות לשני קמא
- 477 סליחות לחמישי
- 481 סליחות לשני תנינא
- 486 סליחות לעשרה בטבת
- 492 סליחות לתענית אסתר
- 498 סליחות לשבעה עשר בתמוז

ברכות 511

- 513 ברכת המזון
- 522 ברכה מעין שלוש
- 524 ברכות המצוות
- 525 ברכות הנהנין, הראייה והשמיעה
- 528 הבינו
- 529 תפילת הדרך

מבוא למהדורה הראשונה

עזרי מעם ה'...

"ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלמדה" (ישעיה כט, יג) – קובל הנביא על ההרגל והשגרה, המטביעים חותמם על חיי האדם, עד כי גם בבואו לעמוד בתפילה לפני הקב"ה הוא בבחינת "בפיו ובשפתיו כבדוני, ולבו רחוק ממני" (ישעיה, שם). וזהו מה שהזוהירו חכמינו ז"ל מפניו, באמרו: "וכשאתה מתפלל, אל תעש תפילתך קבע, אלא רחמים ותחנונים לפני המקום" (אבות ב, יח); ופירושו המפורשים: "כאדם שיש עליו חובה דבר קבוע, ואומר: אימתי אפרוק מעלי חוב זה" (ר"ע מברטנורה, שם). כי אמנם זה דרכם של דברים הנעשים יום יום: משנעשו לשגרה ולהרגל, הרי הם מאבדים מתוכם המקורי; השגרה וכוונת הלב אינן הולכות בד בבד.

התפילה שבפינו, הכתובה בסידור – אותן מילים, אותם פסוקים שאנו חוזרים עליהם יום יום, ופעמים אחדות ביום – נהפכת בפינו להרגל ולמלמול שגרתי, "כצפצוף הזוריר", והיא חסרה את הכוונה שבלב ואת ההרגשה החיה "לפני מי אתה עומד".

עובדה מצערת – וטבעית – זו הייתה הדחף לטרוח ולהגיש לציבור המתפללים כלי שיש בו כדי למשוך ולקשור את המתפלל לא אל מילות התפילה בלבד, אלא גם אל תוכנה ואל הכוונה שהייתה לנוכח עיניהם של רבותינו, שטבעו לנו מטבע של התפילה, ושל חכמי הדורות, שקבעו את נוסחאות התפילה. לשם כך שמנו לפנינו את היעד להביא את דברי התפילה לא בלבוש של חולין, היינו בצורה של ספר גיל, אלא בלבוש קודש, שאף הצורה הגשמית שלו תוכל לשמש כמקור הראיה של רגשות כבוד, קדושה ויראה.

לשם כך טבענו תבנית מקורית של האות הנדפסת וצורה מיוחדת להגשת מילות התפילה בהתאמה לתוכן, שורה שורה, ועמוד עמוד. ובשל כך תוכן התפילה נתון לפני המתפלל מבחינה חזותית באופן המונע אותו מן השגרה ומן החפזה, וגורם ומסייע לו שיתן דעתו ולבו על הכתוב ועל היוצא מן הפה.

אחד הליקויים המכאיבים הפוגמים ביופייה ובנפוחתה של התפילה הוא הרישול בהגיית תיבותיה. התעלמות מדקדוקן ודיוקן, ולול – או חוסר ידיעה – בכללי הדגש והרפה, השוא הנע והשוא הנח, ועוד כיוצא באלו, שחכמינו, בעלי המסורה וחקמי הלשון ופוסקי ההלכה ואנשי תורת הקבלה, כל כך הקפידו עליהם והידרו

בהם, ובחלקים מסוימים של התפילה (כגון בקריאת שמע ובברכת כהנים) ראו בהם עניין של חובה ממש.

כדי לאפשר למתפלל ולהקל עליו בפרטים אלו – שלא יצטרך להתאמץ ולהרהר בתפילתו, מה טיבו של הדגש או השוא או הקמץ (אם "קמץ גדול" אם "קמץ קטן") – עשינו בהוצאה של הסידור הזה [חוץ מפרקי המקרא, שצולמו מתוך התנ"ך שבהוצאתנו] הבחנה בצורתם של שני השואים (שוא נע עבה, "שמן" יותר, והוא סימן למתפלל שעליו לבטאו כתנועת סגול חטופה; שוא נח דק וזעיר, והוא סימן ל"אפס תנועה") וכן בצורתם של שני הקמצים ("הקמץ הקטן" רגלו ארוכה).

ההידור בהגייתן הברורה של התיבות הוא מהידורי התפילה, ורמז מצאו חכמים לכך בלשון הכתוב "צהר תעשה לתבה" – שתהא מצהירה ומאירה. וראוי לנו שיהא דיבורנו לפני המקום ברוך הוא צח וברור ונאה.

בסידור זה "נוסח ספרד" הבאנו את התפילה בנוסח שתיקנו תלמידי ר' ישראל בעל שם טוב, ושהוא מקובל ונהוג בבתי הכנסת של החסידים. הנוסח נבדק לפי סידורים מדויקים והוסרו ממנו כפילויות לשון שהדפיסו קצת מדפיסים על ידי ערבוב נוסח זה עם נוסח אשכנז.

לסייע למתפלל לכוון יפה אל תוכן התפילה ולהביע כראוי את מילות התפילה – זו הייתה מגמתנו: כבוד שמים, כפי שנתכוונו לו רבותינו מסדרי התפילה.

ההוצאה למעשה של כל הנוכר לא הייתה אפשרית בלי עזרתו והדרכתו של ידידי ר' מאיר מדין הי"ו, אשר טרח למטרה זו בדיעותיו המרובות ובבדיקת נוסחאות, כדי שיהא סידור תפילה זה מושלם עד כמה שהיד מגעת.

אסיר תודה אני גם למגיהים המעולים שמואל וקסלר ואברהם פרנקל, שהתגברו על העבודה הקשה הזאת, וכן לאסתר באר, אשר עשתה בחכמת לב את העימוד הקשה של סידור תפילה זה.

יהי נעם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

אליהו קורן
ירושלים, ה'תשכ"ב

מבוא למהדורה החדשה

בשנת תשכ"ב (1962) ר' אליהו קורן, מייסד בית ההוצאה קורן ירושלים, נשא לבו להביא לקהל הרחב את התנ"ך באופן המהודר, המדויק והבהיר ביותר. תנ"ך קורן היה הראשון לאחר חמש מאות שנה שנערך, עוצב, יוצר ונכרך בידי יהודים, וזכה לתהילה חסרת תקדים.

מר קורן החליט להמשיך את מפעלו ולהוציא סידור תפילה מהודר ומוגה בדקדקנות רבה, בעל עימוד נאה ומאיר עיניים ובאות מיוחדת הדומה לאות קורן של התנ"ך. כל זאת כדי לסייע למתפלל לכוון יפה אל תוכן התפילה.

בית ההוצאה היום ממשיך את חונו של מר קורן להידור, לדיוק ולבהירות, ומגיש לקהל המתפללים את המהדורה החדשה והמשופרת לסידור. בהנחייתו של רפאל פרימן הסידור עבר התאמות ושיפורים שנדרשו במהלך השנים. אסתר באר עשתה בחכמת לב את העימוד הקשה ומיטב המומחים של קורן השתתפו בעריכתו ובהם הרב דוד פוקס, דינה לנדאון ביילי, הרב חנן בניהו, אפרת גרוס ועוד רבים. את הסידור הגיהו ישראל אליצור וחנון אריאל, שאף כתב את המאמר המסביר את שיטת הניקוד בסידור.

במהדורה חדשה זו שלפניכם הגדלנו את הכתב והשלמנו את כל התפילות. הוספנו את חמש המגילות, את ההלכות למועדי ישראל ואת הלכות התפילות לכל ימות השנה. כמו כן שילבנו הנחיות למתפלל, המסייעות לו להבין את הפיוטים ואת מהלך התפילה ולהתאים את עצמו למניין שבו הנוסח שונה מהנוסח שהוא רגיל בו.

אני תקווה כי מהדורה חדשה זו תעצים את חוויית התפילה ליהודים בכל מקום שהם.

מאיר מילר, מו"ל
ירושלים, התש"ע

דברי פתיחה

"אהוב את הבריות, והוי דן את כל האדם לכף זכות - וזהו שאמרה תורה: 'בצדק תשפט עמיתך' (ויקרא יט, טו), ותהי שפל בפני כל יעסוק בתורה התמימה והנקיה והישרה. ואל תחזיק טובה לעצמך, כי לכך נוצרת" (ספר חסידים, לא).

תחילה אבקש מקהל הקוראים שידונו אותי לכף זכות. יודע אני כי קיבלתי על עצמי אחריות עצומה מכפי מידותיי. לא בלב קל קיבלתי אותה, אך הריני מחויב כלפי שמיא וכלפי בעלי הוצאת קורן להוציא מתחת ידי דבר מתוקן כל צורכו. לשם כך נבחר צוות מגינים מנוסה, שיברר מחדש את נוסח התפילה ואת לשונה. בכל מקום שעלה בו ספק, לא הכרענו מדעתנו אלא השארנו את המצוי בסידורים שר' אליהו קורן הדפיס בחייו, והערנו על הבולטות בשאלות אלה במדריך להלכות התפילה.

מדריך זה מושתת על המדריך שחיבר הרב אלי קלארק נר"ו לסידור קורן בתרגום לאנגלית. המגמה בהנחיות המופיעות בסידור ובמדריך, לא הייתה לפסוק הלכה, אלא לאפשר למתפלל להתמצא בבית הכנסת גם במקומות שבהם סדר התפילה או נוסחה אינו כפי שהוא רגיל בו; ולהציג לפניו את המקורות לאותם מנהגים שראה את אביו נוהג בהם, ושלמד מרבו ומסביבתו, ומעולם לא ידע מה יסודם. השתדלנו להציג את המקורות לכל שיטה, כדי שהמתפלל המעוניין יוכל להרחיב ולעייין. אך מובן שאיני עומד במדרגה הרוממה, המתוארת ביאמונה ובטחון פ"ג, ל; אין אני מתכחש כלל לאפשרות שישנה הטיה בבחירת המקורות, בסידור העניינים ובהצגתם.

על המקומות שבהם ישנה כזו, אני מבקש מחילה מראש מכל מתפלל ומתפלל. על זאת אני מצר, שלא הבאתי כאן יותר מדבריהם של רבותי, הרב יהודה עמיטל הכ"מ והרב אהרן ליכטנשטיין שליט"א. איני רואה עצמי ראוי להיות בעל שמועות (ראה רש"י, חגיגה יד ע"א), אך יש בכך גם מענוותנותם של שניהם, שמעולם לא השימו עצמם מורי הלכה לרבים, וגם כאשר פניתי אליהם בשאלות, העדיפו להנחות אותי בדרך האמת ולא להכתיב את דעתם. במקומות שבהם הוצאתי דבר מתוקן, הקורא רשאי להניח ששלהם הוא, אך את השגיאות יש להלין לפתחי.

נעזרנו בספרי ליקוטים מבני דורנו, בספריהם של חוקרי המנהגים ובמאמרים רבים הנמצאים במרשתת, אך השתדלנו לבדוק את הדברים כפי שנכתבו במקורם, בספרי הראשונים, המקובלים והפוסקים. רשימת ספרים אלו וביבליוגרפיה של המקורות שהובאו בסידור ובמדריך, תועלה אי"ה לאתר ההוצאה. הדברים המובאים משמו של הרב זקס שליט"א, מקורם בפירושו לסידור קורן המתורגם לאנגלית. אחדים מהדברים המובאים בשם הרי"ד סולובייצ'יק ז"ל, יובאו על מקורותיהם בסידור עם

פירושו, שיראה אור אי"ה בקרוב; את רובם שמעתי לראשונה מפי תלמידי הגאון ז"ל שלמדו ושלימדו בשיבת 'הר עציון', ובראשם מורי הרב ליכטנשטיין שליט"א. אני מודה מקרב לב לידידי הרב חנן בניהו נר"ו, על שעבר על כל מילה שכתבתי והעיר הערות רבות ומחכימות בטוב טעם, על שהצילני משגיאות רבות, ועל העידוד והתמיכה הבלתי־נלאים שהעניק לי. תודה גם לאפרת גרוס תחי' על העריכה הלשונית של הסיפור ושל המדריך, ובצדה בקשת מחילה על העבודה הרבה בלוח זמנים לחוץ שהנחתי לפתחה, למשה מגיד נר"ו, ולרב יוסף צבי רימון נר"ו על הטבלה להפסקות המותרות בתפילה. תודה לרפאל פרימן יצ"ו ולכל העורכים והמגינים ועובדי הוצאת קורן בעבר ובהווה. תודה מיוחדת למר מאיר מילר יצ"ו על החוץ ועל הנכונות להשקיע בסיפור זה, גם כאשר העבודה עליו התארכה יותר מהמשוער. ותודה לכל בני משפחתי, שבזכותם יכולתי להתפנות ראשי ורובי למלאכה.

בימים אלה, שבהם תלמידי חכמים רבים ומוכשרים אינם מוצאים כדי מחייתם – מקצתם כורעים תחת נטל של עבודות דחק, ורבים עוברים את עולם התורה ומוצאים את פרנסתם בתחומים אחרים – אני עומד משתאה לנוכח חסדו של הקב"ה, שזיכה אותי לעסוק בתורה בהרווחה ובכבוד. משתאה, וחרד; כמדומני שח"ו אמצא אוכל עולמי בחיי. על כן אודה מקרב לב לכל מי שישתמש בסיפור זה, יתפלל בו ויעיין; ויה"ר שמעט מזכויות המתפללים יגיעו גם אליי. במיוחד אודה לכל מי שיעיר על שגיאה שנפלה בו.

"אחינו בית ישראל! על זה נאה לבכות, על זה נאה להתאבל... על זה נאמר (מיכה ז, ב): 'אבד חסיד מן הארץ'" (אבל רבתי פ"ג מ"ג). בין הגהה למסירה אבד מן העולם הרב יהודה עמיטל הכ"מ. אף שאין אני ראוי להיקרא תלמידו, התאמצתי להביא לידי ביטוי בדברים שכתבתי, שלושה עניינים שהוא ביטא בחייו להלכה ולמעשה: החיבה והעניין שהוא גילה בעולמו הרוחני של כל יהודי; אהבתו ודאגתו לאדם הפשוט, המבקש לעבוד את ה' ואין בידו הכלים המתאימים; ויותר מכל, התפילה – בכל רגע בחייו עמד לפני הקב"ה בכנות ובענווה אך גם בחדווה על הזכות לשפוך את לבו לפני בורא העולמות: "היש שמחה גדולה מזו? מישהו שומע, מוכן להקשיב" (והארץ נתן לבני אדם, עמ' 90).

מישהו מוכן להקשיב! האם יש לנו מה לומר? הוצאת קורן עשתה כמיטב יכולתה לשפר ולשכלל את הכלי שבו מוגשת התפילה, אך התוכן תלוי אך ורק ביחיד המתפלל.

דוד פוקס
ירושלים, מנחם־אב ה'תש"ע

מדריך למתפלל

מהדורה חדשה זו של סידור קורן ממשיכה את המסורת של קורן ומגישה למתפלל סידור שעיצובן המיוחד של מילות התפילה בו מקל על המתפלל ומעצים את חוויית התפילה שלו. אחד המאפיינים הייחודיים בסידור הוא שבירת המשפטים לפי העניין במקום השימוש בפסקה כגוש אחד, זאת כדי לסייע למתפלל להפסיק במקומות הנכונים.

עזרי הגייה

• רוב המילים בעברית מוטעמות בהטעמת מלרע, כלומר טעמן נמצא בהברה האחרונה במילה. במילים המוטעמות בהטעמת מלעיל, כלומר שטעמן נמצא בהברה שלפני האחרונה, מופיע מתג, קו אנכי קצר, מתחת לאותה הברה. זאת כדי לעזור לקורא להגות את המילה כראוי, למשל, מִלֵּךְ. בקריאת שמע ובקריאת התורה מתג כזה אינו מופיע, מכיוון שכבר מופיעים בהן טעמי המקרא.

• הַבְדֵּלנוּ בין הקמץ הרגיל (הנהגה a) לקמץ הקטן (הנהגה o) באמצעות סימן גדול לקמץ הקטן, למשל, חֶכְמָה. באותו אופן הַבְדֵּלנוּ בין השווא הנע (שווא הנהגה כתנועה חטופה, כיום כסגול) לשווא הנח (הנהגה כעיצור), וסימנו את השווא הנע בסימן בולט יותר, למשל, נִפְשָׁךְ.

• לפי המסורת של הוצאת קורן, הפתח הגנוב מופיע לימין האות ולא באמצעה, להורות שהתנועה נהגית לפני העיצור ולא אחריו, למשל, המילה פוֹתַח נהגית כמו פוֹתַח־אח.

חץ קטן בצבע שחור (+) מורה לשליח הציבור היכן עליו להתחיל לקרוא בקול רם, וחץ קטן שחור בכיוון השני מורה לו היכן להפסיק. מכל מקום זוהי הצעה בלבד, ואם מנהג המקום שונה, שליח הציבור ינהג לפי מנהג המקום.

בתוך הסידור מופיעות הנחיות תמציתיות למתפלל. הלכות והסברים מפורטים נמצאים במדריך להלכות תפילה בסוף הסידור.

ישנם שני סוגי אותיות בנוסח התפילה: באחד משתמשים לתנ"ך בלבד ובאחר לסידור. חלקים מן הסידור שבהם מופיעים פרקים שלמים מן התנ"ך, כמו פסוקי דומרה, נדפסו באות התנ"ך. לעומת זאת פסוקים מהתנ"ך המצוטטים בתוך חלקי תפילה, נדפסו באות הסידור כדי לשמור על מראה אחיד. בנוסף על כך כל הפסוקים מן התנ"ך מסתיימים בנקודתיים (:): לציון סוף פסוק להבדיל מהנקודתיים הרגילות (:). אנחנו מקווים שחידושים אלה יהפכו את התפילה לחוויה מעמיקה ומרוממת יותר.

רפאל פרימן, עורך ראשי
ירושלים, ה'תש"ע

ימי חול

- 3 השכמת הבוקר
- 14 שחרית
- 105 מנחה
- 127 ערבית
- 151 סדר ספירת העומר
- 158 קידוש לבנה
- 163 קריאת שמע על המיטה

שחרית

”ה' בְּקוֹר תִּשְׁמַע קוֹלִי, בְּקוֹר אֶעֱרֹךְ לִי וְאֶצְפֶּה” (תהלים ה, ד).

השכמת הבוקר

”יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו” (שׁו״ע א, א).

מיד כשמתעורר אדם משנתו, עוד בטרם נוטל את ידיו,
כשעדיין אינו יכול לברך או לומר פסוקים, אומר:

מוֹדֶה/ נְשִׁים אוֹמְרוֹת: מוֹדֶה/ אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם
שֶׁחֲזַרְתָּ בֵּי נִשְׁמָתִי בְּחִמְלָה
רַבָּה אֲמוֹנָתְךָ.

אחרי שנטל את ידיו (ראה הלכה 6), מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחִכְמָה
וּבְרָא בּוֹ נְקָבִים נְקָבִים, חֲלוּלִים חֲלוּלִים.
גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ

שָׂאֵם יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסְתֵּם אֶחָד מֵהֶם
אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמֹד לְפָנֶיךָ אֶפְלוּ שָׁעָה אַחַת.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְּלִיא לַעֲשׂוֹת.

הגמרא בברכות ס ע"ב מזכירה ברכה זו שצריך לאומרה מיד כשמתעורר.
הגאונים תיקנו לאומרה אחרי ברכת 'אשר יצר',
כיוון שאינה פותחת בתיבות 'פרוך אתה ה' (רב נטרונאי גאון).

אֱלֹהֵי

נִשְׁמָה שֶׁנִּתְּתָ בִּי טְהוֹרָה הִיא.

אֶתְּךָ בְּרֵאתָהּ, אֶתְּךָ יִצְרָתָהּ, אֶתְּךָ נִפְחָתָהּ בִּי

וְאֶתְּךָ מִשְׁמְרָה בְּקִרְבִּי

וְאֶתְּךָ עֲתִיד לְטָלָה מִמֶּנִּי

וְלִהְיוּרָה בִּי לְעֲתִיד לָבוֹא.

כָּל זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי, מוֹדָה/ נְשִׁים אוֹמְרוֹת: מוֹדָה/ אֲנִי לְפָנֶיךָ

יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי

רְבוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים, אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת.

פְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּחְזִיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים מֵתִים.

לְבִישַׁת צִיצִית

לפני שלובש טלית קטן, מברך 'על מצות ציצית'.

ואם תכף יתעטף בטלית, לא יברך – ראה הלכה 15.

פְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו

וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת צִיצִית.

אחרי שלבש, אומר:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי

שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה מִצְוַת צִיצִית לְפָנֶיךָ

כְּאֵלוֹ קִימְתִּיהָ בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכוֹנְנֹתֶיהָ

וְתִרְיָג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ

אֲמֵן סְלָה.

ברכות התורה

“ברכת התורה צריך להזכיר בה מאד” (ש״ע מו, א). ראה הלכה 9.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
 וְצִוָּנוּ לְעֵסֶק בְּדִבְרֵי תוֹרָה.
 וְהֵעֵרַב נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ
 בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
 וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵי צִאֲצָאֵינוּ
 וְצִאֲצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
 כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׂמֹךְ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׂמְחָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְּלַמֵּד תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה.

במדבר ו

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לֵאמֹר
 כֹּה תְבַרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אָמֹר לָהֶם:
 יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׂמְרֶךָ:
 יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּתְּנֶךָ:
 וַיִּשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:
 וַיִּשְׂמוּ אֶת־שְׁמֵי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:

אלו דברים שאין להם שעור משנה, פאה
א, א
הפאה והבפורים והראיון
וגמילות חסדים ותלמוד תורה.

אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה שבת קכו
והקרון קיימת לו לעולם הבא
ואלו הן

כבוד אב ואם
וגמילות חסדים
והשפמת בית המדרש שחרית וערבית
והכנסת אורחים
ובקור חולים
והכנסת פלה
ולוית המת
ועיון תפלה
והבאת שלום בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו
ותלמוד תורה פנגד כלם.

עטיפת טלית

לפני עטיפה בטלית גדול נוהגים לומר:

ברכי נפשי את יהוה
יהוה אלהי גדלת מאד, הוד והדר לבשת:
עטה אור כשלמה, נוטה שמים פריעה:

תהלים קד

יש אומרים:

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ בְּדַחֲלֵהּ וּרְחִימוּ, לְיַחַד שֵׁם י"ה
בו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הָרִינִי מִתְעַטֵּף בְּצִיצִית. כֵּן תִּתְעַטֵּף נִשְׁמָתִי וּרְמ"ח אַבְרֵי וּשְׁס"ה גִּידֵי
בְּאוֹר הַצִּיצִית הָעוֹלָה תְּרִיג. וּכְשֵׁם שְׂאֲנִי מִתְכַּפֶּסֶה בְּטִלִית בְּעוֹלָם
הַזֶּה, כִּךְ אֶזְכֶּה לְחֻלּוּקָא דְרַבָּנָן וּלְטִלִית נֶאֱדָה לְעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן.
וְעַל יְדֵי מְצוֹת צִיצִית תִּנְצַל נַפְשִׁי רוּחִי וְנִשְׁמָתִי וְתִפְלְתִי מִן הַחִיצוֹנִים.
וְהַטִּלִית תִּפְרֹשׁ בְּנַפְיָה עֲלֵיהֶם וְתַצִּילֵם, כְּנִשְׂרָ יַעִיר קִנּוּ עַל-גּוֹזְלָיו יִרְחֹף:
וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה מְצוֹת צִיצִית לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּאֵלוֹ קִימְתִּיהָ
בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וְדִקְדוּקִיהָ וְכוּנּוּתִיהָ וְתִרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ, אֲמֵן סְלָה.

דברים לב

עומד ומברך (ראה הלכה 17):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמְצוֹתָיו
וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית.

נוהגים להתעטף בטלית אחר הברכה.

מתעטף ואומר (סידור השלי"ה):

מִה־יִקְרַח חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים
וּבְנֵי אָדָם בְּצִל כְּנַפְיֶךָ יַחְסִיּוּן:
יְרוּיִן מִדְּשׁוֹן בֵּיתְךָ
וְנַחֲל עֲדָנֶיךָ תִּשְׁקֶם:
כִּי-עֲמַךְ מִקּוֹר חַיִּים
בְּאוֹרְךָ נִרְאָה-אוֹר:
מִשְׁךָ חֶסֶדְךָ לְיַדְעֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל-לֵב:

תהלים לו

הנחת תפילין

לפני הנחת תפילין יש אומרים:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדֻשָּׁא בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּדַחֲלֵהּ וְרַחֲמֵהּ, לִיְחָד שְׁמֵי י"ה
בו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַנְּנִי מְכוּן בְּהִנְחַת תְּפִלִּין לְקַיֵּם מִצְוֹת בּוֹרְאִי, שְׂצוּנִי לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין,
כְּפָתוּב בְּתוֹרָתוֹ: וְקִשְׁרָתֶם לְאוֹת עַל־יָדְכֶם, וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וְהֵם
אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת אֱלֹהִים שָׁמַע, וְהָיָה אִם שָׁמַע, קִדְשׁ לִי, וְהָיָה כִּי יִבְאֶךָ,
שֵׁשׁ בָּהֶם יַחֲוֶדוּ וְאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוּ בְּעוֹלָם, וְשִׁנְזָכֹר נִסִּים וְנִפְלְאוֹת
שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ בְּהוֹצִיאֵנוּ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְאֲשֶׁר לוֹ הַפֶּחַ וְהַמְּשָׁלָה
בְּעֵלְיוֹנִים וּבַתְּחַתּוֹנִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרִצּוֹנוֹ. וְצוּנִי לְהִנִּיחַ עַל הַיָּד לְזִכְרוֹן
זְרוּעַ הַנְּטוּיָה, וְשֶׁהָיָא נֶגֶד הַלֵּב, לְשַׁעֲבֵד בּוֹה תְּאוֹת וּמַחְשָׁבוֹת לְבַנּוּ
לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְעַל הָרֹאשׁ נֶגֶד הַמֶּחֶ, שֶׁהִנְשָׂמָה שְׂבַמְחֵי עִם
שְׂאָר חוּשֵׁי וְכַחוֹתֵי כָּלֶם יִהְיוּ מְשַׁעֲבָדִים לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וּמְשַׁפֵּעַ
מִצְוֹת תְּפִלִּין יִתְמַשְׁךְ עָלַי לְהִיּוֹת לִי חַיִּים אַרוּכִים וְשֹׁפֵעַ קְדֻשׁ וּמַחְשָׁבוֹת
קְדוּשׁוֹת בְּלִי הִרְהוּר חֲטָא וְעוֹן כָּלֶל, וְשֶׁלֹּא יִפְתָּנוּ וְלֹא יִתְגַּרֶה בָּנוּ יִצָּר
הָרַע, וְיִנְיַחְנוּ לְעַבֵּד אֶת יְהוָה כְּאֲשֶׁר עִם לְבַבְנוּ.

וְהִי רִצּוֹן מְלַפְנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתֵּהָא חֲשׁוּבָה מִצְוֹת
הַנְּחַת תְּפִלִּין לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּאֵלֶּי קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל פְּרֻטְיָהָ
וְדִקְדוּקִיהָ וּכְבוֹנֹתֶיהָ וְתַרְוִיג מִצְוֹת הַתְּלוּיּוֹת בָּהּ, אֲמֵן סְלָה.

עומד, מנח תפילין של יד על השריר העליון של הזרוע השמאלית
(איטר מניחן על זרועו הימנית, ראה הלכה 23) ומברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצוּנִי לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין.

מהדק את הרצועה, וכורך אותה שבע פעמים סביב זרועו, ומיד מניח תפילין של ראש.
מקום תפילין של ראש הוא מעל עיקרי השערות שבמרכז המצח.
מניח ומברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדֵה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת תַּפְּלִין.**

מהדק את הרצועה ואומר:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד

יש אומרים: **וּמְחַכְמְתֶךָ אֵל עֲלִיוֹן תִּאֲצִיל עָלַי, וּמִבִּינְתֶךָ תְּבַיְנֵנִי, וּבַחֲסֶדֶךָ
תִּגְדִּיל עָלַי, וּבְגִבּוֹרֶתֶךָ תִּצְמִית אוֹיְבֵי וְקָמִי. וְשִׁמּוֹן הַטּוֹב תִּרְיַק עַל
שִׁבְעָה קַנֵּי הַמְּנוּרָה, לְהַשְׁפִּיעַ טוֹבֶךָ לְבְרִיּוֹתֶיךָ. פּוֹתַח אֶת־יְדֶיךָ
וּמִשְׁפִּיעַ לְבַלְחֵי רִצּוֹן:**

תהלים קמה

כורך ברצועה של יד שלוש כריכות סביב האצבע האמצעית ואומר:

הושע ב

**וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי לְעוֹלָם
וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים:
וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְּאַמּוֹנָה, וַיִּדְעַתְּ אֶת־יְהוָה:**

לאחר הנחת התפילין נהגים לומר שתי פרשות אלה, שנזכרת בהן מצוות הנחת תפילין:

שמות יג

**וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קִדְּשֵׁלִי כָל־בְּכוֹר, פֶּטֶר כָּל־דָּחָס
בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה, לִי הוּא: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם,
זְכוּר אֶת־הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר יֵצְאתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים, כִּי
בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם מִזֶּה, וְלֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ: הַיּוֹם אֶתֶם
יֵצְאִים, בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב: וְהָיָה כִּי־יְבִיאֶךָ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי
וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְךָ,**

אָרֶץ זֹבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, וְעַבְדְּתָ אֶת־הָעֶבֶדָה הַזֹּאת בַּחֹדֶשׁ
הַזֶּה: שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצַּת, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לַיהוָה:
מִצּוֹת יֵאָכֵל אֶת שִׁבְעַת הַיָּמִים, וְלֹא־יֵרָאֶה לָךְ חֶמֶץ וְלֹא־יֵרָאֶה
לָךְ שָׂאֵה, בְּכָל־גְּבֻלְךָ: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, בְּעֵבוֹר
זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם: וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל־יָדְךָ
וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עַיִנֶיךָ, לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ, כִּי בְיַד חֲזֻקָה
הוּצֵאתָ יְהוָה מִמִּצְרָיִם: וְשָׁמַרְתָּ אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֵדָה,
מִיָּמִים יְמִימָה:

וְהָיָה כִּי־יִבְאֶךָ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ וּלְאַבְתֶּיךָ,
וּנְתַנָּה לָךְ: וְהָעֶבֶרְתָּ כָּל־פֶּטֶר־רֶחֶם לַיהוָה, וְכָל־פֶּטֶר שֶׁגֶר
בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזִּכְרִים, לַיהוָה: וְכָל־פֶּטֶר חֶמֶד תִּפְדֶּה
בְּשֵׂה, וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפְתּוּ, וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנְיָן תִּפְדֶּה:
וְהָיָה כִּי־יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מָחָר, לֵאמֹר מַה־זֹּאת, וְאָמַרְתָּ אֵלָיו,
בְּחֻזֶק יָד הוּצֵיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרָיִם מִבֵּית עַבְדִּים: וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה
פְּרַעֲוֹה לְשַׁלְּחָנוּ, וַיַּהַרְג יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם, מִבְּכוֹר
אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה, עַל־כֵּן אָנִי זֹבַח לַיהוָה כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם
הַזִּכְרִים, וְכָל־בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה: וְהָיָה לְאוֹת עַל־יָדְכָה וּלְטוֹטְפַת
בֵּין עַיִנֶיךָ, כִּי בְּחֻזֶק יָד הוּצֵיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרָיִם:

הכנה לתפילה

”יכנס שיעור שני פתחים ואחר כך יתפלל” (שו”ע ז, כ).
כאשר נכנס לבית הכנסת, אומר:

במדבר כד

מֵה־טֹבוֹ

תהלים ה

אֱהֲלִיךָ יַעֲקֹב, מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל:
וְאֲנִי בָרֵב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵיתְךָ
אֲשַׁתְּחֹה אֱלֹהֵיכֶל־קֹדְשְׁךָ
בִּידְאֹתְךָ:

תהלים כו

יְהוָה אֶהְבֵּתִי מֵעוֹן בֵּיתְךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ:

וְאֲנִי אֲשַׁתְּחֹה

וְאֶכְרַעָה

אֶבְרַכָּה לְפָנָי יְהוָה עֲשֵׂי.

תהלים סט

וְאֲנִי תִפְלֵתִי־לְךָ יְהוָה

עֵת רְצוֹן

אֱלֹהִים בָּרֵב־חֶסֶדְךָ
עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׂרָאֵל:

"להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות" (תהלים צב, ג).
פיוט עתיק זה מיוחס לר' שלמה אבן גבירול (ויש המקדימים את זמנו לתקופת הגאונים).
רבים נוהגים לאומרו פעמיים ביום: לפני תפילת שחרית ובקריאת שמע שעל המיטה.

אֲדוֹן עוֹלָם

אֲשׁוּר מֶלֶךְ בְּטָרִם כָּל-יַעֲזִיר נִבְרָא.
לַעֲת נַעֲשֶׂה בְּחַפְצוֹ כֹּל אֲזִי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא.
וְאַחֲרֵי כְּבִלּוֹת הַכֹּל לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ נוֹרָא.
וְהוּא הָיָה וְהוּא הוֹה וְהוּא יִהְיֶה בְּתַפְאָרָה.
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שְׁנַי לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחֲבִירָה.
כְּלִי יִרְאֶשֶׁת כְּלִי תְּכַלִּית וְלוֹ הָעֵז וְהַמְשָׁרָה.
וְהוּא אֵלִי וְחִי גּוֹאֲלִי וְצוֹר חֲבֻלִי בְּעַת צָרָה.
וְהוּא נֶסֶף וּמְנוּס לִי מִנֶּת כּוֹסֵי בְּיוֹם אֶקְרָא.
בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי בְּעַת אִישָׁן וְאַעֲיָרָה.
וְעַם רוּחִי גּוֹיֹתֵי יְהוָה לִי וְלֹא אֵירָא.

יגדל מיוסד על שלושה עשר עיקרי האמונה שמנה הרמב"ם.

יגדל

אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח, נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל מְצִיאֹתָיו.
אֶחָד וְאֵין יְחִיד בְּיַחְוָדוֹ, נֶעְלַם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחֲדוֹתָיו.
אֵין לוֹ דְמוּת הַגּוֹף וְאֵינוֹ גּוֹף, לֹא נֶעֱרַךְ אֵלָיו קְדוּשָׁתוֹ.
קִדְמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא, רֵאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ.
הֵנוּ אֲדוֹן עוֹלָם, וְכָל נוֹצֵר יוֹרֵה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ.
שִׁפְעַע נְבוֹאָתוֹ נָתַנוּ אֶל-אֲנָשֵׁי סִגְלָתוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ.
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נְבִיא וּמַבִּיט אֶת תְּמוֹנָתוֹ.
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל יַד נְבִיאָו נֶאֱמַן בֵּיתוֹ.
לֹא יַחְלִיף הָאֵל וְלֹא יִמִּיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ.
צוּפָה וַיִּוֹדַע סִתְרֵינוּ, מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקִדְמָתוֹ.
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמַפְעָלוֹ, נוֹתֵן לְרֹשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ.
יִשְׁלַח לְקֶץ יָמָיו מְשִׁיחָנוּ לְפָדוֹת מַחְבֵּי קֶץ יִשׁוּעָתוֹ.
מֵתִים יַחֲיֶה אֵל בְּרֹב חֶסְדּוֹ, בְּרוּךְ עַדִּי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ.

ברכות השחר

ברכות השחר נתקנו כדי שהאדם יאמרו במקביל למעשיו הראשונים כשמתעורר בבוקר (ברכות ס ע"ב). אך כבר בימי הראשונים נהגו שהציבור כולו אומרו יחד בבית הכנסת (פתיחה לסיידור רב עמרם גאון).

בבתי כנסת רבים שלוח הציבור מתחיל כאן. יש מקומות שנהגים ששליח הציבור מתחיל בברייתא דרבי ישמעאל (עמ' 29) או ב'הודו לה' קראו בשמו' (עמ' 32).

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר נָתַן לְשִׁבּוֹי בֵּינָה

לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

שְׁלֵא עָשִׂנִי גּוֹי.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

שְׁלֵא עָשִׂנִי עֶבֶד.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

גברים: שְׁלֵא עָשִׂנִי אִשָּׁה. / נשים: שְׁעָשִׂנִי כְּרִצּוֹנוֹ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

פּוֹקֵחַ עוֹרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

מַלְבִּישׁ עֲרָמִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

מַתִּיר אֲסוּרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

זוֹקֵף כְּפוֹפִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַמְכִינֵן מִצְעָדֵי גִבּוֹר.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 שֶׁעָשָׂה לִי כָּל צָרָפִי.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאָרָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 הַנוֹתֵן לַיַּעַף כֹּחַ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמְעַבִּיר שָׁנָה מֵעֵינֵי
 וְתַנּוּמָה מֵעַפְעָפִי. וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
 שְׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְאַל תִּבְיַאֲנוּ לֵאמֹר לַיְדֵי
 חֵטָא, וְלֹא לַיְדֵי עֲבָרָה וְעוֹן, וְלֹא לַיְדֵי נִסְיוֹן וְלֹא לַיְדֵי בְּזִיוֹן, וְאַל
 תִּשְׁלַט בָּנוּ יַצַּר הָרָע, וְהִרְחִיקֵנוּ מֵאֲדָם רָע וּמִחֶבֶר רָע, וְדַבְּקֵנוּ
 בַּיַּצַּר הַטּוֹב וּבַמַּעֲשִׂים טוֹבִים, וְכַף אֶת יְצָרֵנוּ לְהִשְׁתַּעֲבֹד לָךְ,
 וְתַנְּנוּ הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם לַחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, בְּעֵינֶיךָ, וּבְעֵינֵי כָּל
 רוֹאֵינוּ, - וְתַגְּמַלְנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, גּוֹמֵל חֲסָדִים
 טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתצילני היום ובכל יום מעין
 פנים ומעוזות פנים, מאדם רע, מיצר רע, ומחבר רע, ומשכן רע, ומפגע
 רע, מעין הרע, מלשון הרע, ממלשינות, מעדות שקר, משנאת הבריות,
 מעלילה, ממיתה משנה, מחליים רעים, ממקרים רעים, ומשטן המשחית,
 מדין קשה, ומבעל דין קשה בין שהוא בן ברית ובין שאינו בן ברית,
 ומדינה של גיהנם.

פרשת העקדה

עקדת יצחק הייתה הניסיון העיקרי שעמדו בו אבותינו. רבים נוהגים לקרוא בכל בוקר את פרשת העקדה, כדי לזכור את מסירות הנפש של האבות ולהזכיר את זכותם. לפני פרשת העקדה ואחריה נוהגים לומר תחינה המבוססת על ברכת 'זכרונות' בתפילת מוסף לראש השנה. לדעת רוב הפוסקים, אין אומרים אותה בשבת וביום טוב.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, זָכְרָנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ, וּפְקַדְנוּ בְּפִקְדַת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מְשֻׁמֵי שָׁמַי קֶדֶם, וּזְכַר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֶהְבֵּת הַקְּדֻמוֹנִים אֲבֹרָהִם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד וְאֶת הַשְּׂבוּעָה שְׁנִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבֹרָהִם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה, וְאֶת הָעֵקֶדָה שֶׁעָקַד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת־אֲבֹרָהִם, וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם, וַיֹּאמֶר הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אֶהְבֵּתָ, אֶת־יִצְחָק, וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמֹּדִיָּה, וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשְׁכַּם אֲבֹרָהִם בְּבֹקֶר, וַיַּחְבֵּשׁ אֶת־חֻמְדוֹ, וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי נְעָרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּבְקַע עֵצֵי עֹלָה, וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אֲבֹרָהִם אֶת־עַיְנָיו וַיֵּרָא אֶת־הַמָּקוֹם מֵרָחֹק: וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהִם אֶל־נְעָרָיו, שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־הַחֲמוֹר, וְאֲנִי וְהַנְּעַר נִלְכֶה עַד־כֹּה, וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם: וַיִּקַּח אֲבֹרָהִם אֶת־עֵצֵי הָעֹלָה וַיִּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּקַּח בִּידוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמַּאֲכָלָת, וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־אֲבֹרָהִם אָבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי, וַיֹּאמֶר הַנְּנִי בְנִי, וַיֹּאמֶר, הִנֵּה הָאֵשׁ וְהַעֲצִים, וְאִיִּה הִשָּׂה לְעֹלָה: וַיֹּאמֶר אֲבֹרָהִם, אֱלֹהִים

בראשית כב

יִרְאֶה-לוֹ הַשֶּׁה לְעֹלָה, בְּנִי, וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיָּבֹאוּ אֶל-
 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר-לוֹ הָאֱלֹהִים, וַיִּבְנֶן שָׁם אֲבִרְהָם אֶת-
 הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת-הָעֵצִים, וַיַּעֲקֹד אֶת-יִצְחָק בְּנֹו, וַיִּשֶׂם אֹתוֹ
 עַל-הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אֲבִרְהָם אֶת-יִדְוֹ, וַיִּקַּח
 אֶת-הַמֵּאֲכָלֹת, לְשַׁחַט אֶת-בְּנֹו: וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאךְ יְהוָה
 מִן-הַשָּׁמַיִם, וַיֹּאמֶר אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם, וַיֹּאמֶר הֲגַנִּי: וַיֹּאמֶר אֶל-
 תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל-הַנֶּעֱר, וְאַל-תַּעֲשֵׂ לוֹ מְאוּמָה, כִּי עֲתָה יִדְעַתִּי
 כִּי-יִרְאֵ אֱלֹהִים אֶתָהּ, וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת-בְּנִךְ אֶת-יַחֲדָךְ מִמֶּנִּי:
 וַיֵּשֶׂא אֲבִרְהָם אֶת-עֵינָיו, וַיִּרְאֵ וְהִנֵּה-אֵיל, אַחַד נֹאֲחִז בְּסַבְּךְ
 בְּקִרְנָיו, וַיֵּלֶךְ אֲבִרְהָם וַיִּקַּח אֶת-הָאֵיל, וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת
 בְּנֹו: וַיִּקְרָא אֲבִרְהָם שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה יִרְאֵה, אֲשֶׁר
 יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֵה: וַיִּקְרָא מִלֵּאךְ יְהוָה אֶל-אֲבִרְהָם
 שְׁמֵת מִן-הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר, כִּי נִשְׁבַּעְתִּי נֹאס־יְהוָה, כִּי יַעַן אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה, וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת-בְּנִךְ אֶת-יַחֲדָךְ: כִּי-
 בָרַךְ אֲבִרְכָךְ, וְהִרְבָּה אֲרֵבָה אֶת-זֶרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, וְכַחֲלוֹ
 אֲשֶׁר עַל-שָׁפַת הַיָּם, וַיִּרְשׂ זֶרְעֶךָ אֶת שְׂעַר אֲיִבָיו: וְהִתְפָּרְכוּ
 בְּזֶרְעֶךָ כָּל גְּוֵי הָאָרֶץ, עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי: וַיֵּשֶׁב אֲבִרְהָם
 אֶל-נְעָרָיו, וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל-בְּאֵר שֶׁבַע, וַיֵּשֶׁב אֲבִרְהָם
 בְּבְאֵר שֶׁבַע:

רבונו של עולם, כמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב
 שלם, כן יכבשו רחמיך את בעסך מעלינו ויגלו רחמיך על מדותיך. ותתנהג
 עמנו יהוה אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ובטובך הגדול ישוב
 חרון אפך מעמך ומעירך ומארצך ומנחלתך. וקיים לנו יהוה אלהינו את
 הדבר שהבטחתנו בתורתך על ידי משה עבדך, כאמור: וזכרתי את־בריתי ויקרא בו
 יעקוב ואף את־בריתי יצחק, ואף את־בריתי אברהם אביך, והארץ אביך:

וְנֹאמֵר: וְאִם גַּם-זֹאת בְּהִיּוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם, לֹא-מֵאֲסִיתִים וְלֹא-גַעַלְתִּים
 לְכַלְתֶּם, לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּכֶם, כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְנֹאמֵר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם
 בְּרִית רֵאשִׁינִים, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי-אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם, לְהִיּוֹת
 לָהֶם לְאֱלֹהִים, אֲנִי יְהוָה: וְנֹאמֵר: וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶת-שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ,
 וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל-הָעַמִּים, אֲשֶׁר הִפִּיצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ שָׁמָּה: אִם-יְהִיֶה נִדְחֶךָ
 בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ, וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ: וְנֹאמֵר: וְהִבִּיאֶךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירְשָׁתָהּ, וְהִיטִבֶךָ וְהִרְבִּיךָ
 מֵאֲבֹתֶיךָ: וְנֹאמֵר עַל יְדֵי נְבִיאֶיךָ: יְהוָה חָנּוּן, לֶךָ קוֹיֵנוּ, הִיֵּה זֶרַע לְבָקָרִים
 אֲף-יִשׁוּעָתָנוּ בַּעַת צָרָה: וְנֹאמֵר: וְעַת-צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשִׁעַ: וְנֹאמֵר:
 בְּכָל-צָרָתְךָ לֹא צָר, וּמִלֶּאךְ פָּנֵינוּ הוֹשִׁיעֵם, בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גֹאֲלֵם,
 וַיִּנְטֵלֵם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל-יְמֵי עוֹלָם: וְנֹאמֵר: מִי-אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵר עַל-פְּשָׁע
 לְשָׂאֲרֵית נַחְלָתוֹ, לֹא-הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ, כִּי-חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יִשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ
 יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל-חַטָּאתֶם: תַּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב, חֶסֶד
 לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִיְמֵי קֶדֶם: וְנֹאמֵר: וְהִבִּיאֹתִים אֶל-הָר
 קְדֹשִׁי, וְשִׁמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי, עוֹלְתֵיהֶם וּבְחִיתֵיהֶם לְרָצוֹן עַל-מִזְבְּחִי, כִּי
 בֵיתִי בֵית-תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל-הָעַמִּים:

ויקרא כו

דברים ל

ישעיהו לג

ירמיהו ל

ישעיהו סג

מזכיהו

ישעיהו נו

קבלת עול מלכות שמים

תפילה לאומית, הפותחת בחולשת ההווה, ממשיכה בקריאת שמע ומסיימת בתפילה לגאולה ובהכרה כלל עולמית במלכות ה' (רש"ר הירש).

תפילה זו נכרה כבר בכתב דבי אליהו יע, ו. ככל הנראה נקבעה בתקופת הרדיפות, כאשר היה אסור לקרוא קריאת שמע בציבור (ספר הפרדס, שיבולי הלקט).

לְעוֹלָם יְהִי אָדָם יִרְאֵ שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּבְגִלּוֹי
 וּמוֹדָה עַל הָאֶמֶת, וְדוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ
 וַיִּשְׁכֵם וַיֹּאמֶר

רְבוֹן כָּל הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים
 לֹא עַל-צַדִּיקֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּלִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ
 כִּי עַל-רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

דניאל ט

מָה אָנוּ, מָה חַיִּינוּ, מָה חֲסִדְנוּ, מָה צְדָקוֹתֵינוּ
מָה יְשׁוּעָתֵנוּ, מָה כְּחֹנוּ, מָה גְבוּרָתֵנוּ
מָה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֲלֹא כָל הַגְּבוּרִים כְּאִין לְפָנֶיךָ
וְאֲנֵשֵׁי הַשָּׁמַיִם כְּלֹא הָיוּ
וְחֲכָמִים כְּבָלִי מִדַּע
וְנְבוֹנִים כְּבָלִי הַשִּׁבְלִי
כִּי רַב מַעֲשֵׂיהֶם תִּהְיוּ
וַיְמִי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ
וּמוֹתָר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אִין
כִּי הֶבֶל הַבְּהֵמָה:
לְבַד הַנְּשָׂמָה הַטְּהוֹרָה
שֶׁהִיא עֲתִידָה לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לְפָנֶיךָ כְּבוֹדְךָ.
וְכָל הַגּוֹיִם כְּאִין נִגְדָךְ
שֶׁנֶּאֱמַר

קהלת ג

ישעיה מ

הֵן גּוֹיִם כְּמַר מְדָלִי, וְכִשְׁחַק מֵאֲזִנִּים נִחְשָׁבוּ
הֵן אֵיִם כְּדָק יִטּוּל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ
בְּנֵי אֲבֹרָהֶם אֲהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרֶה
זָרַע יִצְחָק יַחֲידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גִּבֵּי הַמְּזֻבָּח
עֲדַת יַעֲקֹב בְּנֶךָ בְּכוֹרְךָ
שֶׁמֵּאֲהַבְתָּךְ שֶׁאֲהַבְתָּ אוֹתוֹ, וּמִשְׁמַחְתָּךְ שֶׁשְׂמַחְתָּ בּוֹ
קִרְאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁרוּן.

לְפִיכֶן אֲנַחֲנוּ חִיבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבַּחְךָ וּלְפָאֵרְךָ
וּלְבָרְךָ וּלְקַדְּשׁ וּלְתַן שְׁבַח וְהוֹדִיָּה לְשִׁמְךָ.
אֲשֶׁרֵינוּ, מֵה טוֹב חִלַּקְנוּ, וּמֵה נַעֲמִים גּוֹרְלָנוּ, וּמֵה יִפָּה יִרְשָׁתָנוּ.

אֲשֶׁרֵינוּ, שְׂאֵנוּ מְשֻׁבְּמִים וּמַעֲרִיבִים
בְּבִתֵּי כְּנִסְיֹת וּבְבִתֵּי מוֹדְרֹשׁוֹת
וּמִיַּחַדִּים שִׁמְךָ בְּכָל יוֹם תָּמִיד
וְאוֹמְרִים פְּעַמִּים בְּאַהֲבָה

דברים
שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד:

בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתָו לְעוֹלָם וָעֶד.

נוהגים לקרוא את הפרשה הראשונה של קריאת שמע (מהרש"ל),
ויש הממשיכים אֲתָהּ הוּא עַד שְׁלֵא נִבְרָא הָעוֹלָם:

אם חושש שיעבור זמן קריאת שמע, קורא את כל שלוש הפרשות (עמ' 51). ראה הלכה 41.

דברים
וְאַהֲבַת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל-לִבְבְּךָ, וּבְכָל-נַפְשְׁךָ, וּבְכָל-
מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם, עַל-לִבְבְּךָ:
וְשָׁנַנְתָּם לְבָנֶיךָ, וְדַבַּרְתָּ בָם, בְּשַׁבְּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ,
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשַּׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ, וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין
עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

אֲתָהּ הוּא עַד שְׁלֵא נִבְרָא הָעוֹלָם

אֲתָהּ הוּא מִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם.

אֲתָהּ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה

וְאַתָּה הוּא לְעוֹלָם הַבָּא.

קִדְּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מְקַדְּשֵׁי שִׁמְךָ

וּקְדַשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ